

kunne opstå i tilfælde, hvor en dansker, der er dømt i et andet nordisk land, overføres til Danmark med henblik på afsoning af den idømte straf, jf. nedenfor under pkt. 2.5.

De anførte synspunkter imødekommes efter Justitsministeriets opfattelse bedst ved en ordning, hvor anvendelsesområdet for den ordinære prøveløsladelse begrænses til domme på mere end 1 års fængsel, mens den undtagelsesprægede adgang til fremrykket prøveløsladelse med en mindste afsoningstid på 2 måneder opretholdes uændret.

Justitsministeriets forslag bygger således i det væsentlige på mindretallets subsidiære forslag i Straffelovrådet.

I forhold til mindretallets subsidiære forslag har Justitsministeriet dog i § 38, stk. 1, 2. pkt. foreslået en særlig regel til beregning af tidspunktet for prøveløsladelse ved domme på mellem 1 år og 2 år. Reglen indebærer, at den domfældte i disse tilfælde skal afsones 1 år plus en tredjedel af den straffetid, der overstiger 1 år. Baggrunden for reglen er navnlig ønsket om at undgå, at en straf på f.eks. 1 år og 6 måneder medfører samme afsoningstid som en straf på 1 års fængsel. En illustration af reglens nærmere betydning er optrykt nedenfor i bemærkningerne til forslags § 38.

Justitsministeriet er enig med Straffelovrådet i, at der af retssikkerhedsmæssige grunde er behov for en præcisering i lovteksten af de grunde, der kan føre til nægtelse af ordinær prøveløsladelse, som – når de tidsmæssige betingelser er opfyldt – bør være den normale afslutning på et fængselsophold. Lovforslaget er på dette punkt affattet i overensstemmelse med formuleringen i mindretallets subsidiære forslag.

Justitsministeriet kan endvidere tilslutte sig Straffelovrådets forslag om, at afgørelse om nægtelse af ordinær prøveløsladelse kun skal kunne træffes af Justitsministeriet, og at eventuelle afslag ud fra retssikkerhedsmæssige hensyn som foreslået i mindretallets subsidiære forslag af den dømte bør kunne begæres indbragt for retten til prøvelse.

2.4. Spørgsmålet om strafudmåling.

Som nævnt ovenfor under pkt. 2.3.2. har mindretallet i Straffelovrådet i forbindelse med sit forslag om en væsentlig begrænsning af anvendelsesområdet for prøveløsladelse anlagt det synspunkt, at nyordningen ikke bør medføre en stigning i den samlede mængde af afsonede frihedsstraffe, og at der derfor i det omfang prøveløsladelsen bortfalder skal gennemføres en almindelig sænkning af de idømte straffe på gennemgående en tredjedel.

Justitsministeriet finder ikke, at det er muligt generelt at fastslå, at de udmålte straffe skal reduceres med en tredjedel i forhold til den nugældende udmålingspraksis. Domstolene må som hidtil foretage den konkrete udmåling af straf på grundlag af en samlet vurdering af det begåede forholds strafværdighed. Det må bl.a. i den forbindelse inddrages i domstolens vurdering, at der i disse tilfælde ikke vil henstå en reststraf, som i givet fald helt eller delvis kan komme til udløsning i tilfælde af domfældelse for ny kriminalitet. Endvidere vil den løsladte have udstået sin straf fuldt ud bl.a. med den virkning, at den pågældende efter løsladelsen ikke vil kunne pålægges vilkår om tilsyn m.v. En reduktion i den udmålte straf på en tredjedel ville således medføre en lempelse af sanktionen i forhold til, hvad der gælder i dag.

2.5. Internationalt strafferetligt samarbejde.

Efter den *nordiske* straffuldbyrdslov (lov nr. 214 af 31. maj 1963) kan danskere, der er dømt i et andet nordisk land, overføres til Danmark med henblik på afsoning af den idømte straf. Ifølge lovens § 4 omsættes den idømte straf til en straf af samme varighed i Danmark. Efter lovens § 20 fuldbyrdes straffen i overensstemmelse med dansk ret, hvis regler om prøveløsladelse finder tilsvarende anvendelse.

Hvis en dansker idømmes en fængselsstraf i et andet nordisk land, og fuldbyrdelsen sker i Danmark, vil han, navnlig hvis straffen er på op til 12 måneder, efter de nye regler komme til at afsones længere tid, end hvis fuldbyrdelsen var sket i domslandet. Det bemærkes herved, at der ved straffens fastsættelse ikke kan forventes at blive taget hensyn til, om domfældte skal afsones straffen i Danmark og i den forbindelse vil være undergivet de danske prøveløsladelsesregler. Dette problem er i dag kun af mindre betydning på grund af løsladelsesreglernes relative ensartethed.

I disse tilfælde vil Justitsministeriet være indstillet på at løse problemet ved en anvendelse af bestemmelsen i § 38, stk. 2, således at en dansker, der afsoner her, så vidt muligt løslades, når den pågældende ville være blevet løsladt, hvis afsoningen var foregået i vedkommende nordiske domsland.

Med hensyn til andre nordiske statsborgeres overførsel til hjemlandet med henblik på afsoning af en straf idømt i Danmark vil Justitsministeriet henlede de øvrige nordiske landes justitsministeriers opmærksomhed på omlægningen af reglerne om strafudmåling og prøveløsladelse i Danmark.

Ved overførsel fra *de øvrige europæiske lande* til Danmark opstår der ikke et tilsvarende problem, idet konventionen om overførelse af domfældte i art. 11